

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. Impedimenta, an iritant sponsalia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

§. 11. *Impedimenta, quibus contrahentes fore laborant, an vitient sponsalia?*

1. **A**N Titius, & Berta consanguinei, antequam obtineant dispensationem, sint habiles ad contrahenda valide sponsalia? Quod est querere, an impedimentis dirimentibus affecti à validitate sponsalium repelluntur, sicuti repelluntur à validitate Matrimonii? Rursus, An Antonius Voto simplici Castitatis affectus, sit aptus ad eadem contrahenda: quod est querere, an impedimentis non dirimentibus laborantes, validè celebrent sponsalia?

2. Dico Primo, cum Averfa l. c. §. 7. initio, esse probabilius, Titium prædictum cum Berta esse secundum præsentem statum inhabilem ad valorem sponsalium. Probatur, quia non potest validè se quis obligare ad illud, quod ponere ex se non potest; ergo, qui non valet propter impedimentum dirimens (quod certè ipse non potest ex se tollere) Matrimonium contrahere, nec promittere illud per sponsalia valebit.

Dixi (secundum præsentem statum), propter ea, quæ mox addam n. 5.

3. Dico Secundo, cum eodem ibidem & cum Sanch. lib. 1. de matr. d. 46. n. 3. prædictum Antonium non posse validè sponsalia, nec Matrimonium promittere. Ratio est, quia promissio etiam iurata faciendi rem malam non obligat, undè non est vera promissio, atque adeo, nec sponsalia. At Antonius Voto dicto ligatus, promitteret, per sponsalia violare Votum Castitatis: ergo: &c.

4. Hinc colligis, respectu sponsalium omnia impedimenta esse dirimentia, quia ex diversa via, altera explicata n. 2. altera n. 3. sponsalium promissio irrita redditur. Non sic quoad Matrimonium ipsum: nam dirimentia reddunt omnino nullum matrimonium, at solum impedimenta non irritant matrimonium, sed inducunt dumtaxat peccatum in contrahentibus. Et quidem huius secundi generis est dictum Votum simplex Castitatis, ut suo loco explicatum est, cum de impedimentis Matrimonii est disputatum.

5. Dico Tertio, cum G. Hurtad. disp. 1. de matr. diff. 21. initio, quæ hæcenus diximus, hoc est, non fieri ab his impeditis vera sponsalia, & peccati ea attentando, intelligi, si promissio referatur ad quodcunque tempus, quo durat impedimentum, vel etiam, ut colligo ex Sanch. l. 5. matr. d. 5. n. 26. si promissio ab impedito fiat, absolute, nam tunc promissio videtur referri ad quodcunque tempus. At dico, valida fieri, & (ut idem Sanch. n. 16. notat) etiam licita, si referatur ad tempus, quo cessabit impedimentum, ut si quis consanguineus sic promittat consanguineæ: *Nunc spondeo tibi futuras Nuptias, celebrandas post obrentam dispensationem*: quo pacto certè sensus est conditionatus, hoc modo: *Spondeo si Pontifex dispensaverit*. Ratio huius doctrinæ est, quia pro illo priori tempore viget inhabilitas, & impedimentum personæ, undè, & peccati radix, si pro illo tempore promittas, non verò pro posteriore.

6. Hæc autem vera sponsalia non sunt vera, pro tempore ante obrentam dispensationem, pro eo enim tempore, cum adhuc non sit posita conditio, deficit perfectus, & absolutus consensus, qui est omnino necessarius ad quæcumque contractum; sed sunt vera post conditionem adimpletam, puta post dispensationem impetratam; quia tunc si nihil obster, purificata iam conditio, & absolutus, (saltem ex probabili sententia mox n. 9. dicenda) redditur consensus.

7. Hinc fit, ut antea, nec iudicatur impedimentum publicæ honestatis (ut habetur in Textu cap. 1. de spons. in 6. de qua re vide Sanch. l. c. n. 12. sine, & apud Dianam p. 11. r. 2. resol. 68. nec concedantur oscula, & amplexus Sponsis, ut ibidem n. 38. notat Sanch. quia pro illo tempore verè Sponsi non sunt.

8. Dices. At cur hæc oscula concessimus §. præced. n. 5. Sponsis impuberibus, seu certè supposuimus, ut etiam

cur diximus, in ipsi oriri impedimentum publicæ honestatis, cum tamen pro eo tempore sint inhabiles ad Matrimonium?

9. Respondeo Quia illi non sunt inhabiles ad sponsalia, etiam pro illo tempore, eos enim ad sponsalia mittunt Sacri Canones, ut ibi vidimus, & habentibus Sanch. l. 1. matr. disp. 16. n. 2. at impedimentum de quo loquitur, Ecclesia, nec ad Matrimonium, nec ad sponsalia.

Sponsalia invalida ob impedimentum, an indigent consensu post dispensationem?

10. Inquires. Obrenta dispensatione, seu ante impedimento, statim ne sine alio novo consensu sine nova ratificatione, valida sunt dicta sponsalia, requiritur novus consensus, vel ratificatio?

11. Respondeo Celebris est de hac re, & vixit, & pius disputata questio. Alii cum Sanch. l. 5. matr. n. 24. & cum Palqualigo decif. 506. in unum evocant, requirunt novum consensum, seu ratificationem. Alii autem, sponsus, post impetratam dispensationem, non posse resiliire, quia, ea habita, statim consolidantur, absoluta evadunt sponsalia, atque adeo obligant, verò cum Sacra Rota multos citante apud Dianam calce libri, decif. 2. requirunt novum consensum, ratificationem. Quare, si Sponsi nolent ratificare, possunt resiliire, quia antea per hos Auctores, erat in talibus modi sponsalia, cum fuerint inter inhabiles; ergo dispensationem debent iterum celebrari, ut huiusmodi: secus in sua invaliditate remanebant.

Utramque sententiam probabilem iudico, in casu fufius, cum de simili questione circa ipsum Matrimonium agemus, infra r. 4. de consensu c. 5. §. 4. n. 1. exponebitur.

CAPVT IV.

De quibusdam pactis, quæ solent apponi sponsalibus.

1. **P**rimum pactum esse potest ejusmodi, ut Sponsus recedat à Matrimonio, si ante nuptias, vel cessantis, vel damni emergentis, quod alteri parti tunc ex recessu?

Respondeo, hoc pactum esse legitimum, si tunc non est poena appositæ sponsalibus, quam superius n. 1. rejecimus, sed debitum iustitiæ, & etiam, pacto pacto refarciendum, quare, tamen videatur aliquando violari libertas Matrimonii, tamen cum id contingat in natura cujlibet contractus, atque adeo in contractibus sponsalium, nihil contra allatam responsum.

2. Secundum pactum. Promittitur, ut daretur cum patre, vel consanguineis tui, sub poena solvendi totum aureos, curent ut in Matrimonium, re ipsa contrahat.

Respondeo, pactum esse legitimum, quia sic poena & consanguinei solum obligantur, curare, ut sit Matrimonium; quod (si aliud non addatur, id est sine iniuria & violentia) fiat) curare possunt sine lesione libertatis, ad quod dumtaxat citandum, obligantur à promissione, ut notat Sanch. lib. 1. matr. disp. 30. n. 4.

3. Tertium pactum. Si mecum contrahat Matrimonium, donabo tibi centum, secus nequaquam donabo.

Respondeo cum necessaria distinctione. Si capitulum pactum apponitur causâ libidinis, idque coactus, illegitimum est, & reituitur à lege, l. Si ita stipulatus, h. de Verbo obligat. & alibi. Si verò (ut solet conveniunt inter) ad huc causa iusta, ut si fiat dotis nomine, vel ad augmentandum nobilitatem, vel juventutem, vel pollicitum, &c. legitimum est, & approbat C. de illis de rationem, & c. legitimum est, & approbat C. de illis de appofuit, de illis lege Sanch. l. c. disp. 33. & 34. ubi multa habes de hoc pacto, quod etiam clarè exponit Callag. d. 1. de spons. p. 10. & 11.